

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 353. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18799/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Spindel-Bøg fand!

Syng dig om Spids-Slægt min!

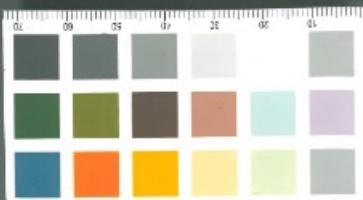
Opførelsen af Freds-Villaatens fande imidlertid sine Vanskeligheder, som Alkibiades gjorde megen Døphavelse af, og da de Spartaniske Gesandter kom til Athenen med vundstævnet Guld-mage til at hænge dem, tolkede han dem med en Men-Erd til at modsigte dem selv og benægte i Folks-Forsamlingen at de havde den Guldmage, i det han forestillede dem, at hørde Pebelen det, vilde den staae stort paa, men førte dem til, at vilde de lide ham, skulle han staae dem orlig bi. Herved fik han Gesandtene offenslig beflæmmede, Pebelen opdaged og fældet brudt, som var ham dobbelt forholdt, da den var Navn efter hans særlige Webbælte; den cappe, sindige og høvelige Mikias §*).

I de følgende fire, siv. Kar, var der egentlig huerne Krig eller Fred mellem Sparta og Athenen, thi de angreb ikke selv hinanden, og Spartanerne laaer som i en Dos, men Athenierne underkastede Pebelen i Argos og alle hvem der ellers i Peloponnes ville kryde med Sparta, og hvor smaaalig og hadefuld end denne Parci-Gang var, morede den dog naturligvis baade Alkibiades og den Athenienske Pebel kostelig, da der var intet noget Mot, ingen stor Utlæshed og heller ingen Fare**).

Under disse Omstændigheder var det, der kom Gesandter til Athenen fra Megiste (Mafala), en Soni fra Plant-Stab paa Sicilien, og bad om Hjælp mod det Doriske Syracus (Sicagosa), som dengang var næst ved at bærefste hele Den, og blandt den gamle Mikias med vægtige Grunde rædede fra og sagde rent ud, det var him Alkibiades og den Laab, Isfandige Ungdom, der kunde have Mod paa Slægt,

*) Thukydid V. 43—46. Plutarhos Alcibiades og Alkibiades.

**) Thukydid V. 82—84, 115.

saa havde dog Alkibiades, med sin blæste Selvflor, sine haandlige Ødeylik til de Gamle og Akladige, og sin uferstommende Uting, at Stalens Grobning vilde tilsligere være hele Grækenlands, en let Seier paa Vorst, og Plutark fortæller, som rimeligt kan være, at høje Ven sad og maaledt paa Landskaartet, hvorlangt der var fra Sicilien til Italien og til Karthago; thi Athenienserne Grobningssplaner gik nu langt videre end deres geographiske Kundskaber, hvad i Foubigaende sagt, gjerne er et Varsel for, at Planerne vil stamme *).

Hvorledes det nu vilde gaaet, hvis Medbillerne Nikias og Alkibiades, efter Besættelsen var kommet til at nappes om Magen og kappes om Ven paa Sicilien, kan Ingen vide, men nu blev Alkibiades, saa Mart Glaeden havde anfriet ved Ven, kaldt hovedkuld tilbage, som en arm Synder, mistænkt for at have været Mester for den store Ubaad, der kort før havde Kreise var øbe, en Mat, paa alle Hjemmed-Storterne i Ven, og dermed var Dogt aabenbar alivet, saa Athenienserne aldrig burde ventet at høre Kabet end Dods-Budstak fra det. Hvad de imidlertid allersmallest hande ventet, var, at Alkibiades, istedensfor at gaae til Athenen, gik med sine kirkelste Svært-Brodre lige til Sparta, og stredde med Raad og Daad at vase sine Mehs borgere, hvor saadt det var, hvad Aristophanes siger iob Wschyllos i Underverbenen lige om ham og Athenienserne:

At lægge Lover op, er Dumhed for,

At drille dem, er Galmands Før *).

Han rodmædte nemlig ikke ved høiesfet at fortælle Spartanerne, først, at det havde været hans Menning at begynde paa Sicilien, lægge Venen em ob Italien og Karthage, og ende i

*) Thukydid VI. 25. Plutarks Alkibiades og Alkias.

**) Thukydid VI. 27—29, 53, 60—61, 88. Plat. At.

